

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **M. Č.**, bytem M., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A. B.**, bytem M., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014, čj. 121352/2014/KUSK, sp. zn. SZ 069850/2014/KUSK REG/K,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2014, čj. 121352/2014/KUSK, sp. zn. SZ 069850/2014/KUSK REG/K, a rozhodnutí Městského úřadu v Kouřimi ze dne 14. 2. 2014, čj. KOU – 957/2011, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění: Vymezení věci

Žalobkyně (resp. její právní předchůdce – po podání žaloby nastalo v důsledku převodu vlastnického práva k pozemku p. č. st. právní nástupnictví) napadla žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání právního předchůdce žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Kouřimi (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2014, čj. KOU – 957/2011. Tímto rozhodnutím byly na základě žádosti osoby zúčastněné na

řízení (dále též „stavebník“) dodatečně povoleny stavební úpravy a přístavba garáže s hospodářským zázemím na pozemcích p. č. st. a p. č. v katastrálním území M..

Žalovaný ve svém rozhodnutí shrnul, že správní orgán I. stupně v řízení ověřil existenci původního objektu garáže s chlévem a kolnou, který byl v minulosti řádně povolen v souladu s tehdejší právní úpravou. Provedenou stavbu tak lze považovat za změnu dokončené stavby, nikoliv za novostavbu. Požadavky na vzájemné odstupy staveb dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), nelze v tomto případě uplatňovat. Bylo prokázáno, že stavba ani její část (okap) nezasahuje na sousední pozemek. Pozemky, na nichž je stavba postavena, se nachází dle platného územního plánu obce M. ve stabilizované ploše smíšené obytné venkovské zástavby. Podmínky prostorového uspořádání týkající se výměry stavebních parcel a koeficientu zastavění upravuje územní plán jen pro plochy nově navrhované.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně v žalobě namítla, že důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívá v průtazích, jimiž bylo zatíženo řízení o dodatečném povolení stavby. Namísto zákonem stanovené lhůty 60 dnů pro předložení dokladů k žádosti o dodatečné povolení stavby byla stavebníkovi stanovena lhůta 120 dnů, která byla následně prodloužena o 60 dnů, neboť stavebník nedodal včas všechny požadované podklady. Je tedy zřejmé, že stavebník neměl tyto podklady k dispozici a opatřoval si je dodatečně, zcela účelově, na objednávku, aniž by odpovídaly skutečnosti. Správní orgán I. stupně vždy zvolil postup, který byl ve prospěch stavebníka. Na připomínky právního předchůdce žalobkyně nebyl brán žádný zřetel, dokonce mu bylo upřeno právo nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně nepřezkoumatelné, neboť žalovaný náležitě neodůvodnil, na základě jakých skutkových zjištění a důkazů dospěl k závěru, že stavba je dle § 2 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), změnou dokončené stavby. Žalovaný náležitě nepopsal, v jakém rozsahu byla při realizaci stavby ponechána a použita část konstrukcí původního objektu a na základě jakých úvah dospěl k závěru, že se z hlediska technicko-stavebního jedná o změnu dokončené stavby. Žalobkyně dále žalovanému vytýká, že se nezabýval tím, zda protokol o místním šetření obsahuje veškeré podstatné náležitosti (zápis o zjištěných skutečnostech, jako je popis a rozsah stavby, rozpracovanost stavby, její umístění v závislosti na hranici pozemku), aby mohl být podkladem pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně namítla, že žádost o dodatečné povolení stavebních úprav a přístavby garáže s hospodářským zázemím byla podána zcela účelově poté, co z rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2013 vyplynulo, že stavbu nelze dodatečně povolit, neboť nesplňuje

příslušné normy a technické požadavky. Až pak stavebník opatřil zpochybnitelné a nevěrohodné podklady (fotodokumentaci původních základů, u níž nelze ověřit datum jejího pořízení, čestné prohlášení zpracovatele projektové dokumentace a zhotovitele stavby). Stavebník dostatečně neprokázal existenci původních základů, a tedy i zachování části původní stavby. Předložené doklady sice prokazují, že na daném místě stály objekty obdobného typu, avšak nedosvědčují, že se základy zachovaly. Stavbu je třeba posuzovat jako jeden celek schopný samostatné existence, je tedy i vzhledem k vyjádření stavebníka, že převážná část základů byla odstraněna, obtížné dovozovat, že stavba zůstala zachována.

Žalobkyně spatřuje porušení zákona v tom, že nebyla přizvána k místnímu šetření dne 5. 12. 2013 za účelem zjištění původních základů.

Žalobkyně doplnila, že na pozemku stavebníka stála kolna na uhlí a dříví se zázemím pro drůbež. Již v době svého provedení byla tato stavba vybudována v rozporu s regulativy, neboť byla postavena jen 60 cm od domu žalobkyně. Část stavby, která se nacházela před oknem v domě žalobkyně, následně stavebník odsunul na vzdálenost 80 cm od okna. Kolem roku 1990 pak stavebník vybudoval vedle výše uvedeného hospodářského přístavku na nových základech novou zděnou dílnu. Stavba byla provedena bez povolení, není ani registrována v katastru nemovitostí. V červnu 2010 pak stavebník dílnu spolu s větší částí hospodářského přístavku odstranil, na jejich místě vykopal z převážné části nové základy a vybudoval novostavbu dvojgaráže s kurníkem. Jak hospodářský přístavek, tak i později „načerno“ vybudovaná dílna byly postaveny v rozporu se stavebním řádem, regulativy územního plánu a požárně bezpečnostními předpisy. Na pozemku p. č. st. není v katastru nemovitostí kromě obytného domu registrována žádná stavba. Nyní povolená stavba tak nemůže být přístavbou ani přestavbou, nýbrž je novostavbou.

Žalobkyně namítla, že novostavba garáže svým umístěním na hranici pozemku 60 cm od zdi obytného domu žalobkyně neumožňuje přístup k její stavbě za účelem provedení nutných oprav škod způsobených předešlou i současnou stavební činností stavebníka. Novostavba dvojgaráže je vysoká k hřebenu střechy 5,5 m, výška předchozí kolny byla 2,2 m. V důsledku zvýšení stavby se snížila „světelnost“ obytné místnosti v domě žalobkyně o cca 40 %. Střecha je skloněná a jednou polovinou směřuje k domu žalobkyně. Při prudkém dešti je zeď vlivem nedostatečného odstupu podmáčená, jsou poškozeny omítky a uvnitř domu se v ložnici trvale objevuje plíseň.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodoval v řízení o dodatečném povolení stavby v zákonných lhůtách. Byl to právní předchůdce žalobkyně, kdo řízení prodlužoval tím, že se proti každému rozhodnutí odvolal. Jestliže žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ten se následně vždy řídil právním názorem žalovaného. V další části vyjádření pak žalovaný opsal str. 2-4 napadeného rozhodnutí, tedy zrekapituloval průběh řízení o dodatečném povolení stavby a stručně zhodnotil odvolací námitky právního předchůdce žalobkyně. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s vyjádřením žalovaného k žalobě.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námitky, neshledal.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že stavebník podal dne 12. 5. 2011 žádost o dodatečné povolení stavby „garáž s hospodářským zázemím“ na pozemku p. č. st. v katastrálním území M. dle přiložené projektové dokumentace zpracované Ing. F.. Současně požádal o snížení odstupové vzdálenosti od hranice pozemků p. č. st. a na vzdálenost min. 73 cm z důvodu stísněného prostoru.

Dne 21. 6. 2011 proběhlo ústní jednání a místní šetření, při němž právní předchůdce žalobkyně podal námitku opírající se o tři skutečnosti: stavba znemožňuje přístup k opravám a údržbě sousedního domu, vzhledem k umístění a výšce střechy dodatečně povolené stavby se snížila „světelnost“ v obytné místnosti v sousedním domě o 40 %, nevhodný tvar střechy povolené stavby poškozuje při dešti a zejména při sněžení obvodovou zeď sousedního domu, neboť dochází k jejímu promáčení a v důsledku toho i plesnivění.

Správní orgán I. stupně vyzval dne 29. 2. 2012 stavebníka k upřesnění žádosti o dodatečné povolení stavby v tom smyslu, zda předmětem řízení je nová stavba, nebo změna dokončené stavby. Stavebník v přípisu ze dne 30. 4. 2012 sdělil, že předmětem jeho žádosti o dodatečné povolení stavby je změna původních staveb garáže s hospodářským zázemím, tedy stavební úprava a přístavba, nikoliv nová stavba. Dokumentace původních staveb neexistuje, byly postaveny v letech 1952 – 1953. Stavebník předložil rozhodnutí rady MNV v M. o povolení přestavby kolny na chlívek a garáž dle žádosti ze dne 3. 5. 1964 a dále kladné vyjádření předsedy stavební komise MNV M. k ohlášení záměru o opravě kolny spočívající ve vyždění stávající železné konstrukce. Dále přiložil geometrický plán

zhotovený dne 14. 4. 2011 Ing. O. N., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, z něhož vyplývá, že budova garáže se nachází na pozemcích p. č. st. a p. č. . V návaznosti na to vyzval správní orgán I. stupně stavebníka k předložení projektové dokumentace pro stavební úpravy a přístavbu.

Dne 23. 7. 2012 předložil stavebník projektovou dokumentaci stavebních úprav a přístavby objektu garáže a hospodářského zázemí z května 2012 zpracovanou Ing. F.. Stavba obsahuje tři místnosti, a to garáž (plocha 54,85 m²), chlív (plocha 6,7 m²) a skladovací prostor (plocha 8,8 m²), výška stavby je 4,755 m. Dále předložil studii oslunění č. 354/2012 zpracovanou dne 11. 7. 2012 Ing. T. S., držitelem certifikátu způsobilosti v oboru měření umělého a denního osvětlení. Podle vyhodnocení měření byla doba oslunění posuzované obytné místnosti (kuchyně) dle stavu před realizací změny dokončené stavby 181 minut, po provedení změny se doba oslunění sníží na 160 minut. Místnost se považuje za prosluněnou, pokud je doba oslunění alespoň 90 minut.

Podáním ze dne 18. 9. 2012 vzal stavebník zpět žádost o udělení výjimky z vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nadále trval jen na žádosti o dodatečné povolení stavby. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 30. 11. 2012 zastavil řízení o žádosti o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2013 správní orgán I. stupně dodatečně povolil stavební úpravy a přístavbu. Toto rozhodnutí bylo k odvolání právního předchůdce žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2013 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání, neboť v řízení nebylo dostatečně zjištěno, zda dodatečně povolovaná stavba je skutečně vystavěna na původních základech.

Stavebník následně předložil fotodokumentaci původních základů a napojení nového zdiva a čestná prohlášení zhotovitele projektové dokumentace Ing. F. a zhotovitele stavby A. B., dle nichž základové konstrukce původních staveb jsou součástí základových konstrukcí současného objektu. Dne 5. 12. 2013 byla provedena kontrolní prohlídka stavby, k níž nebyl právní předchůdce žalobkyně přizván. Podle protokolu z kontrolní prohlídky bylo provedeno ohledání na místě a vizuální prohlídka stavby. Bylo zjištěno, že součástí základových konstrukcí provedené stavby garáže s hospodářským zázemím jsou i základové konstrukce původní stavby garáže. Zachována byla část základových konstrukcí pod obvodovým zdivem při severní a východní straně objektu v délce cca 12 m. Jde bez pochyby o základy původní stavby, které jsou tvořeny smíšeným kamenným a cihelným zdivem s betonovým pojivem. Umístění těchto původních základových konstrukcí je zachyceno na přiloženém výkresu. Střešní konstrukce lícuje s obvodovým zdivem a žádná část stavby nepřesahuje na sousední pozemek, dešťové vody jsou svedeny na pozemek stavebníka. Starostka obce M. do protokolu potvrdila, že údaje uvedené v protokolu souhlasí se skutečným stavem. Součástí protokolu je též fotodokumentace.

Dne 14. 2. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KOU – 957/2011, kterým dodatečně povolil stavební úpravy a přístavbu garáže s hospodářským zázemím na pozemcích p. č. st. a p. č. v k. ú. M.. Jde o stavební úpravy a přístavbu původního objektu garáže s hospodářským zázemím u rodinného domu č. p. , který po provedení úprav bude přízemním objektem dispozičně rozděleným na garáž, chlívek a skladovací prostor. Na základě listin předložených stavebníkem dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že od roku 1952 se na místě provedených stavebních úprav a přístavby nacházel objekt garáže s chlívkem a kolnou, který byl v průběhu let upravován. Z této původní stavby sice byly odstraněny obvodové zdi, ovšem byla ponechána část základů a na jejich linii byla realizována stavba přízemního objektu půdorysného tvaru obdélníku. Vzhledem k tomu, že z původní stavby byly zachovány části základových konstrukcí, lze stavbu považovat za změnu dokončené stavby, nejde o novou stavbu. Jelikož stavební úpravy byly provedeny v linii původních základů, nelze na daný případ vztáhnout § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vzdálenost mezi původním objektem a domem č. p. byla 0,73 m (resp. 0,9 m) a stavebními úpravami a přístavbou se nezměnila. Stavebník v minulosti vždy umožnil provedení údržby stavby ve vlastnictví právního předchůdce žalobkyně. Přístavba objektu je umístěna směrem do dvora stavebníka ve vzdálenosti minimálně 3,9 m od hranice s pozemkem p. č. st. . Žádná část stavby nepřesahuje na sousední pozemek p. č. st. , tento pozemek je v přiléhající části již zastavěn. Střešní konstrukce na východní straně stavby směrem k domu č. p. lícuje s obvodovým zdívem, nepřesahuje nad pozemek žalobkyně a dešťové vody ze stavby jsou nezávadným způsobem svedeny a likvidovány na pozemku stavebníka. Nadstřešní žlab plní i funkci protisněhové zábrany. Studie oslunění zpracovaná autorizovanou osobou vyloučila vliv provedení stavby na proslunění obytné místnosti (kuchyně) v domě č. p. .

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal právní předchůdce žalobkyně odvolání, v němž poukázal na účelovost změny předmětu žádosti o dodatečné povolení stavby jako důsledek předchozího rozhodnutí žalovaného, z něhož vyplynulo, že žádosti o dodatečné povolení nové stavby nemůže být vyhověno. Dle právního předchůdce žalobkyně bylo ohledáním prokazatelně zjištěno, že na místě černé stavby existují staré základy kolny na uhlí a dříví, na jejichž části byla postavena novostavba dvojgaráže. Tím se potvrdilo, že stavebník sice stavěl s povolením MNV, ale již v této době porušil stavební zákon nedodržením vzdálenosti stavby k hranicím pozemku. Při posuzování stavby proto nelze v pochybnostech rozhodovat ve prospěch stavebníka, právě naopak. Zjištěním u katastrálního úřadu bylo prokázáno, že na pozemku p. č. st. není a nikdy nebyla registrována žádná stavba. Dodatečně povolovaná stavba tak nemůže být přestavbou neexistující garáže.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání právního předchůdce žalobkyně.

Posouzení žalobních bodů

Žalobkyně spatřuje vadu řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, v tom, že v řízení o dodatečném povolení stavby došlo ze strany správních orgánů, zejména správního orgánu I. stupně, k průtahům. K tomu soud uvádí, že délka řízení, byť by objektivně byla nepřiměřená, není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu nepřiměřené délky řízení (resp. jednotlivých dílčích průtahů v řízení před správním orgánem I. stupně) by nikterak nepřispělo k ochraně práv žalobkyně, naopak by vedlo k dalšímu prodloužení správního řízení. Průtahy v řízení nelze dodatečně napravit, takže zrušení rozhodnutí žalovaného by nemělo žádný praktický význam. Proti nečinnosti správních orgánů se žalobkyně mohla bránit postupem dle § 80 správního řádu, event. žalobou na ochranu proti nečinnosti. Domnívá-li se, že jí v důsledku délky správního řízení vznikla újma, může se domáhat její náhrady v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Navíc není pravdou, že by řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno již v červnu 2010, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž až dne 12. 5. 2011.

Pokud jde o námitku, že správní orgán I. stupně stanovoval stavebníkovi neúměrně dlouhé lhůty k předložení potřebných podkladů, nelze v tomto spatřovat porušení procesních předpisů ani výraz nerovného přístupu správních orgánů k jednotlivým účastníkům řízení. Předmětem správního řízení byla žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby. S ohledem na § 129 odst. 2 stavebního zákona je na stavebníkovi, aby prokázal, že jsou splněny všechny podmínky pro dodatečné povolení stavby. Je to tedy výlučně stavebník, kdo je v řízení o dodatečném povolení stavby zatížen povinnostmi. Žádost o dodatečné povolení stavby se navíc podává v časové tísní, neboť lhůta pro podání žádosti se stavebníkovi stanoví v řízení o odstranění stavby, fáze přípravy žádosti a podkladů pro dodatečné povolení stavby je tedy značně časově redukována. Jestliže zákon umožňuje, aby stavba, která byla provedena bez potřebného povolení, byla dodatečně povolena, pak je třeba i v řízení o dodatečném povolení stavby poskytnout stavebníkovi dostatečný časový prostor pro předložení potřebných podkladů (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 6 As 230/2015 – 34). Stavebníka nelze sankcionovat za to, že stavbu provedl bez povolení, stanovením krátkých, nepřekročitelných lhůt, které by mu reálně neumožnily dosáhnout dodatečného povolení stavby. Nelze ani odhlížet od toho, že v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby se měnil náhled správního orgánu I. stupně na to, jaké skutečnosti jsou pro vydání rozhodnutí ve věci významné (teprve v návaznosti na podání námítky právním předchůdcem žalobkyně vznikla potřeba zpracovat studii oslunění pokoje v domě žalobkyně; poté, co žalovaný zaujal právní názor, že ze shromážděných podkladů není zřejmé, jaký charakter má dodatečně povolovaná stavba, bylo potřeba zaměřit dokazování ke zjištění přesného způsobu vzniku stavby). Nelze tedy stavebníkovi vytýkat, že všechny podklady, které nakonec byly v řízení shromážděny, nepředložil již spolu s žádostí o dodatečné povolení stavby.

Tvrzeními žalobkyně, že stavebník si opatřoval doklady dodatečně zcela účelově a na objednávku, aniž by odpovídaly skutečnosti, že správní orgány opomíjely příslušné

právní předpisy, že na připomínky právního předchůdce žalobkyně nebyl brán zřetel a že správní orgán I. stupně upíral právnímu předchůdci žalobkyně právo nahlédnout do podkladů stavebního řízení, se soud nezabýval. Taková tvrzení totiž nesplňují požadavky kladené na formulaci žalobních bodů. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o řádně formulovaný žalobní bod jde pouze tehdy, jestliže žalobce odkáže na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Z tvrzení žalobkyně ovšem není zřejmé, jakého konkrétního úkonu správních orgánů či stavebníka se týkají nebo jaké ustanovení kterého právního předpisu bylo porušeno, jedná se toliko o paušální výtky, které nesplňují požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalobkyně dále namítla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není zřejmé, na základě jakých důkazů a z nich plynoucích skutkových zjištění má za to, že posuzovanou stavbu lze podřadit § 2 odst. 5 stavebního zákona. Žalovaný pak zejména nepopsal, jaká část konstrukcí původního objektu byla ponechána.

Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014 uvedl, že o změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona jde mj. v situaci, kdy část konstrukcí původní stavby byla odstraněna a část konstrukcí je použita jako nedílná součást realizované stavby. Z projektové dokumentace původního objektu a projektové dokumentace zpracované pro vydání dodatečného povolení stavby vyplývá, že původní zděný přízemní objekt půdorysného tvaru „U“ zastřešený pultovými střechami byl upraven tak, že byly odstraněny obvodové zdi a ponechány části stávajících základů. Na linii těchto základů a s jejich využitím byla realizována stavba přízemního objektu půdorysného tvaru obdélníku s tím, že byly provedeny základy pro přístavbu. Zastřešení objektu je řešeno sedlovou a valbovou střechou. To vyplývá z podkladů předložených stavebníkem, přičemž při kontrolní prohlídce dne 5. 12. 2013 bylo ověřeno, že podklady odpovídají skutečnému stavu na místě samém. Na str. 5 rozhodnutí je pak uvedeno, že k této skutečnosti doložil stavebník fotodokumentaci původních základů, čestná prohlášení zpracovatele projektové dokumentace a zhotovitele stavby.

Právní předchůdce žalobkyně v odvolání uvedl, že původní stavba byla zcela odstraněna, včetně základů, a nejedná se tak o změnu dokončené stavby, nýbrž o novostavbu, která nesplňuje požadavky na odstup od dalších staveb a společné hranice pozemků p. č. st. a st. . Správní orgán I. stupně se v tomto směru spokojil dle právního předchůdce žalobkyně s fotodokumentací původních základů a čestným prohlášením zpracovatele projektové dokumentace a zhotovitele stavby o existenci základových konstrukcí původní stavby. Na místě černé stavby byla prokazatelně ohledáním zjištěna existence starých základů kolny na uhlí a dříví, na jejichž části byla postavena novostavba dvojgaráže. Tím se potvrdilo, že stavebník sice stavěl s povolením MNV, ale už v době této

stavby porušil stavební zákon, zejména nedodržením vzdálenosti stavby k hranicím pozemku. Nelze tedy v pochybnostech rozhodnout ve prospěch stavebníka. Na katastrálním úřadu bylo zjištěno, že na pozemku p. č. st. není ani nebyla registrována žádná stavba, nemůže se tedy jednat o přestavbu. Jediným faktem a zjištěním zůstává, že stavebník měl v úmyslu z kolny na uhlí a dříví provést novou garáž.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně v řízení ověřil existenci původního objektu garáže s chlívem a kolnou, který byl v minulosti řádně povolen v souladu s tehdy platnými předpisy. Jedná se tedy ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona o změnu dokončené stavby, nikoliv o novostavbu.

Soud k tomu uvádí, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je plně přezkoumatelné, neboť je z něho zřejmé, jak správní orgán přistupuje k výkladu § 2 odst. 5 stavebního zákona a proč posuzovanou stavbu podřadil tomuto ustanovení. Z rozhodnutí lze rovněž dovodit, z jakých důkazních prostředků správní orgán I. stupně zjistil, že část základů původní stavby je konstrukčně zabudována do stávající stavby. Odvolání právního předchůdce žalobkyně, byť bylo sepsáno advokátem jakožto osobou kvalifikovanou k poskytování právních služeb, je v tomto bodu nesrozumitelné pro rozpornost jednotlivých tvrzení. Právní předchůdce žalobkyně na jedné straně zpochybnil, že by současná stavba byla byť zčásti vybudována na základových konstrukcích původní stavby. Na druhé straně však tvrdil, že bylo prokázáno, že dodatečně povolovaná stavba je postavena na starých základech původní kolny a garáže. Argumentoval tím, že v katastru nemovitostí nebyla registrována žádná stavba na pozemku p. č. st. , takže nemůže jít o přestavbu, ovšem v rozporu s tím dovodil, že jediným zjištěním zůstává, že stavebník měl v úmyslu z kolny na uhlí a dříví provést novou garáž. Právní předchůdce žalobkyně tak vyvracel a současně i potvrzoval, že se dodatečně povolená stavba nachází na části původních základů předchozí stavby. Vzhledem k rozporuplnosti odvolací námítky a absenci konkrétních argumentů proti zjištění správního orgánu I. stupně, že z původní stavby byla ponechána část základových konstrukcí, k níž byla přistavěna zbylá část základových konstrukcí a celá nadzemní část, má soud za dostatečné, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že jde o změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona. „Kvalita“ odvolání neumožnila žalovanému podrobněji reagovat na námítky v něm uplatněné, což měl, pravda, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvést. Jelikož tak neučinil, bylo by možné rozhodnutí žalovaného samo o sobě považovat za nepřezkoumatelné, neboť z něho není zřejmé, jak naložil s rozpornými tvrzeními právního předchůdce žalobkyně a proč se jimi nezabýval. Je nicméně třeba mít na paměti, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí o odvolání tvoří z pohledu jejich přezkoumatelnosti jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom, pokud jde o otázku právní kvalifikace stavby jako změny dokončené stavby dle § 2 odst. 5 stavebního zákona, řádně a srozumitelně odůvodněno v rozsahu požadovaném § 68 odst. 3 zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jsou-li tedy z rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně zřetelné věcné důvody, proč je dodatečně povolovaná stavba kvalifikována jako změna dokončené stavby, pak není na místě považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pouze z toho důvodu, že v přezkoumávaném rozhodnutí neuvedl a blíže neodůvodnil, že odvolací námitky právního předchůdce žalobkyně nevytváří způsobilý rámec odvolacího přezkumu. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

Žalobkyně vytýká žalovanému, že se v rozhodnutí nezabýval tím, zda protokol z místního šetření obsahuje veškeré podstatné náležitosti, aby mohl být podkladem pro vydání rozhodnutí, tedy zda v něm jsou obsaženy údaje k identifikaci osob, zápis o zjištění všech skutečností apod. Z odvolání právního předchůdce žalobkyně nicméně plyne, že v něm nebyla uplatněna odvolací námitka, která by zpochybňovala způsobilost protokolu o místním šetření jako podkladu pro vydání rozhodnutí. V rozhodnutí o odvolání byl žalovaný povinen vypořádat se s odvolacími námitkami právního předchůdce žalobkyně (§ 68 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu), event. měl z moci úřední přihlédnout i k jiným skutečnostem vyplývajícím ze spisu, které činí rozhodnutí nezákonným (§ 89 odst. 2 věta první správního řádu). Jestliže právní předchůdce žalobkyně neuplatnil v odvolání námitku proti obsahovým náležitostem protokolu o místním šetření, přičemž žalovaný ze spisu žádné nedostatky týkající se tohoto podkladu pro vydání rozhodnutí nezjistil, je logické, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí touto otázkou nezabýval. Je třeba poukázat na to, že ačkoliv žalovaný v jednom z předchozích zrušovacích rozhodnutí (ze dne 30. 1. 2012) uvedl, že protokol o místním ohledání neobsahuje náležitosti dle § 18 správního řádu, tedy mj. popis zjištěných skutečností, byla stavba následně znovu ohledána, a to dne 5. 12. 2013. Podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí pak byla zjištění učiněná při tomto ohledání. Žalobní bod je nedůvodný.

Dalším žalobním bodem žalobkyně napadla správnost zjištěného skutkového stavu. K tomu soud v reakci na dílčí argument žalobkyně uvádí, že z pohledu použitelnosti § 2 odst. 5 stavebního zákona na dodatečně povolovanou stavbu je nerozhodné, zda původní stavba, která stála v dané části pozemku p. č. st. , byla zapsána v evidenci nemovitostí, resp. v katastru nemovitostí. Definičním znakem stavby dle stavebního zákona není, že musí být zapsána v evidenci nemovitostí nebo navazujícím katastru nemovitostí. Skutečnost, že v katastru nemovitostí není zapsána původní stavba, která měla být nyní stavebníkem přestavěna, neznamena, že taková stavba neexistovala. Ostatně sama žalobkyně přiznává, že stavebník předloženými doklady prokázal, že na místě dodatečně povolované stavby stály objekty obdobného typu. Pokud jde o další dílčí výhradu, a sice že předložené podklady neprokazují, že na místě dodatečně povolené stavby zůstaly zachovány základy, soud uvádí, že obsahem správního spisu je fotodokumentace předložená stavebníkem dne 24. 10. 2013, čestné prohlášení Ing. F. a čestné prohlášení A. B. a protokol z kontrolní prohlídky stavby ze dne 5. 12. 2013, jehož přílohou je plán půdorysu stávajícího objektu se zakreslením zachovaných původních základových konstrukcí. Tyto listiny jsou podkladem pro vydání rozhodnutí, přičemž z nich jednoznačně vyplývá, že část základových

konstrukcí byla na místě ponechána a zakomponována do nové stavby. Závěr správního orgánu I. stupně, že stavba byla realizována zčásti na základových konstrukcích původní stavby, má oporu ve spisu. Naopak nebyl předložen žádný důkazní prostředek, z něhož by plynulo, že základové konstrukce původního objektu byly odstraněny zcela, v plném rozsahu, jak tvrdil právní předchůdce žalobkyně.

V souvislosti se zjišťováním skutkového stavu v řízení před správním orgánem I. stupně žalobkyně namítla, že došlo k pochybení, neboť její právní předchůdce nebyl přizván k místnímu šetření konanému dne 5. 12. 2013, jehož účelem bylo ověřit existenci původních základů. Soud ze správního spisu zjistil, že ohledání dodatečně povolované stavby bylo provedeno dne 5. 12. 2013 na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 18. 11. 2013 k účasti na kontrolní prohlídce opírající se o § 133 odst. 4 a § 132 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Výzva byla zaslána pouze stavebníkovi a Obecnímu úřadu v M.. Kontrolní prohlídky stavby se dle protokolu ze dne 5. 12. 2013 zúčastnili kromě oprávněné úřední osoby stavebník a starostka obce M.. Předmětem kontrolní prohlídky bylo mj. prověření, zda byly zachovány základové konstrukce původní stavby a v jakém rozsahu. K tomu soud uvádí, že ohledání stavby za účelem prověření, zda dodatečně povolovaná stavba navazuje alespoň zčásti na původní základové konstrukce, bylo provedeno na základě pokynu žalovaného obsaženého v rozhodnutí ze dne 7. 6. 2013, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrácena k dalšímu projednání. Institut kontrolní prohlídky upravený v § 133 stavebního zákona, přičemž oprávnění provést kontrolní prohlídku vyplývá z § 132 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, není nástrojem k provádění důkazů v řízení o dodatečném povolení stavby za účelem zjištění způsobu skutečného provedení stavby, tedy zejména navázání na původní zachované základové konstrukce. Tyto skutečnosti lze v řízení o dodatečném povolení stavby procesně řádně zjišťovat pouze v rámci ohledání dle § 54 správního řádu. Ohledání stavby, které je jedním z typů důkazních prostředků, může být provedeno jednak při ústním jednání, jednak mimo ústní jednání. Má-li být proveden důkaz ohledáním mimo ústní jednání, pak je správní orgán povinen o tom včas vyrozumět všechny účastníky řízení, kteří se nevzdali práva účasti při dokazování (§ 51 odst. 2 správního řádu). Účelem takového postupu je umožnit účastníkovi řízení, aby se zúčastnil provádění důkazu. Přítomnost účastníka řízení při provádění důkazu má pro něj značný význam, neboť se může lépe seznámit s jeho obsahem, a tedy i detailněji a přiléhavěji se vyjádřit k důkazu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012 - 40, bod 17). Porušení § 51 odst. 2 správního řádu tak představuje vadu řízení, kterou nelze zhojit tím, že účastník řízení, jenž nebyl o provedení důkazu mimo ústní jednání předem vyrozuměn, má právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, čj. 5 Azs 2/2013 - 26).

Správní orgán I. stupně tedy zatížil řízení vadou, neboť při zjišťování skutkového stavu ohledáním stavby nepostupoval dle § 54 správního řádu, což vyústilo v porušení § 51 odst. 2 správního řádu. Tím správní orgán upřel právnímu předchůdci žalobkyně právo být přítomen provádění důkazu mimo ústní jednání a ve svém důsledku též kvalitativně

limitoval realizaci práva vyjádřit se k provedenému důkazu. Právní předchůdce žalobkyně se sice mohl seznámit s obsahem protokolu o kontrolní prohlídce a jeho příloh, nicméně byl připraven o možnost bezprostředně vnímat skutečnosti v průběhu provádění důkazu a možnost upozornit na místě správní orgán na skutečnosti významné z jeho pohledu. Vzhledem k tomu, že pozemek stavebníka není volně přístupný, nemohl si právní předchůdce žalobce individuálně prohlédnout stavbu způsobem, jak by to bylo možné při nařízeném ohledání.

Zbývá posoudit, zda výše popsaná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť procesní vady, které takový vliv mít nemohly, nejsou důvodem pro zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Kromě ohledání stavby byly v dané věci provedeny další důkazy k prokázání tvrzení stavebníka, že část základové konstrukce původní stavby byla použita ke zhotovení stavby nové, a sice fotografie předložené stavebníkem, z nichž ovšem nelze zjistit, kdy byly pořízeny a zda se týkají povolené stavby, a čestná prohlášení zhotovitele projektové dokumentace a zhotovitele stavby, z nichž nevyplývá, jaká část základové konstrukce byla zachována (z hlediska jejího umístění a rozsahu, tedy zejména zda jde o základovou konstrukci obvodové stěny přiléhající k hranici pozemku p. č. st. a st.). Ohledání stavby tak bylo významným důkazním prostředkem k verifikaci, že předložená fotodokumentace se vztahuje ke stavbě, jejíž dodatečné povolení je požadováno, a ke zjištění, jaká konkrétní část základové konstrukce byla zachována (tj. v jakém rozsahu a v jakém místě). Nejde tedy o důkazní prostředek, který by byl nadbytečný z toho důvodu, že ostatní podklady pro vydání rozhodnutí dostatečně prokazují rozsah a umístění zachovaných základových konstrukcí. Jde naopak o významný důkazní prostředek, který jednak slouží k prověření věrohodnosti ostatních důkazních prostředků, jednak podstatně doplňuje (zpřesňuje) skutečnosti zjištěné z ostatních důkazních prostředků. Vadné provedení důkazního prostředku, který je významný pro zjištění skutkového stavu, o nějž se napadené rozhodnutí opírá, je vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí (resp. nelze jednoznačně vyloučit, že nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí). Žalobní bod je důvodný.

Dalším žalobním bodem pak žalobkyně napadá právní posouzení charakteru stavby ze strany správních orgánů jako změny dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona.

Pojem změna dokončené stavby je vymezen v § 2 odst. 5 stavebního zákona taxativním výčtem tří typových stavebních zásahů. Jde jednak o nástavbu, která je definována jako zvýšení stavby, jednak o přístavbu, jejímž definičním znakem je půdorysné rozšíření stavby pod podmínkou vzájemného provozního propojení s dosavadní stavbou. Třetí variantou pak je stavební úprava, pro niž je typické, že se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Jinou formu stavební činnosti nelze považovat za změnu dokončené stavby. Je nicméně možné, aby změna dokončené stavby v sobě zahrnovala více z výše uvedených alternativ (např. přístavba spojená s nástavbou). Je tedy

zřejmé, že změnou dokončené stavby jsou pouze takové stavební zásahy, při nichž zůstává stavba v zásadě zachována a v jejichž důsledku se zvětšuje výška stavby (části stavby) či půdorys stavby, nebo se pouze mění vnitřní uspořádání stavby či se zasahuje do obvodového pláště stavby (zřízení nového okenního či dveřního otvoru apod.). Se změnou dokončené stavby mohou být samozřejmě spojeny i bourací práce, včetně trvalého odstranění některých částí stavby, ovšem v kvantitativně omezeném rozsahu.

Podle skutkového stavu, jak byl v dosavadním řízení zjištěn správními orgány (byť dílem procesně vadným způsobem, takže nelze vyloučit, že v dalším řízení by mohl být zjištěn částečně odlišný skutkový stav), stavebník zcela zbouřil celou nadzemní část dosavadní stavby (tj. obvodové zdi, vertikální železné konstrukce i příčné zdi), odstranil část základů a na místě ponechal toliko základy na východní straně v délce 6300 mm a na severní straně v délce 5600 mm. Stavebník ve správním řízení netvrdil, že by z původní stavby zůstalo zachováno více. Zachovaná část základů pak byla doplněna o nové základové konstrukce a na nich byla postavena nová stavba odlišného půdorysu. Ani jeden z prvků dlouhodobé životnosti původní stavby, mezi něž obecně patří základy, hlavní nosné vodorovné a svislé konstrukce, stropy, krov a schodiště (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 244/98), nezůstal zachován. Část základové konstrukce, která zůstala z původní stavby, nemá sama o sobě žádný účel. Ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona definuje stavbu jako stavební dílo vzniklé stavební nebo montážní technologií bez zřetele na účel jeho využití. Torzo stavebního díla vzniklé odstraněním všech prvků dlouhodobé životnosti, které není s to plnit žádný účel, nelze považovat za stavbu. Stavbu, kterou stavebník následně po odstranění původní stavby provedl na pozůstatku původní základové konstrukce, nelze považovat za změnu dokončené stavby, nýbrž za nahrazení stavby původní stavbou zcela novou, byť je postavena na stejném místě, má obdobné parametry a plní obdobnou funkci (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2014, čj. 6 As 120/2013 – 41, bod 21, a rozsudek ze dne 28. 1. 2009, čj. 8 As 31/2007 – 165).

Postupoval-li by stavebník v souladu se stavebním zákonem, měl nejprve ohlásit záměr odstranit stavbu (§ 128) a následně požádat o vydání rozhodnutí o umístění stavby (§ 79) a rozhodnutí o udělení výjimky z obecně technických požadavků na výstavbu (§ 169 odst. 2) a poté požádat o vydání stavebního povolení. Stavebník tento závazný procesní postup zcela ignoroval a provedl stavební práce bez jakéhokoliv oprávnění. Přesto právní úprava umožňuje i za těchto okolností novou stavbu dodatečně povolit za podmínek dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Tyto podmínky jsou shodné, ať již jde o dodatečné povolení nové stavby, nebo o dodatečné povolení stavebních úprav a přístavby. Podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je třeba vždy ověřit, zda dodatečně povolovaná stavba (ať se jedná o změnu dokončené stavby, nebo novou stavbu – viz § 2 odst. 4 stavebního zákona) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, tedy mj. s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Podle § 26 téže vyhlášky lze z citovaného ustanovení udělit za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona výjimku.

Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se ustanovení částí třetí a čtvrté této vyhlášky, mezi něž patří i § 25, použije při umísťování staveb na pozemky; při rozhodování o nástavbách a stavebních úpravách se podle vyhlášky postupuje, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují.

Vzhledem k tomu, že správní orgány posoudily provedenou stavbu ve vzdálenosti 0,23 m (resp. 0,4 m) od hranice pozemků p. č. st. a p. č. st. jako stavební úpravy, dovodily, že § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nelze na tuto stavbu vztáhnout. Samotná existence původního objektu je podle nich závažným stavebně technickým důvodem, který v souladu s § 1 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vylučuje užití obecných požadavků na využívání území na danou přístavbu. Ani v odůvodnění rozhodnutí se nezabývaly tím, zda jsou naplněny materiální podmínky pro povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Tím, že správní orgány nesprávně dovodily, že dodatečně povolovanou stavbu lze považovat za stavební úpravy, které vzhledem ke svému charakteru vylučují aplikaci § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., předurčily, že stavební úpravy bylo lze dodatečně povolit, aniž by bylo potřeba podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona posoudit, zda stavba není v rozporu s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Nesprávné právní posouzení charakteru stavby jako změny dokončené stavby (stavební úpravy) dle § 2 odst. 5 stavebního zákona tak má za následek nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Ta spočívá v tom, že správní orgány dodatečně povolily stavbu v rozporu s § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, neboť stavba nevyhovuje obecným požadavkům na výstavbu (konkrétně § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) a nebyla udělena výjimka z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 odst. 2 stavebního zákona. V řízení přitom bylo spolehlivě zjištěno, že odstup povolované stavby od hranice pozemků není ani 1 m. Žalobní bod je důvodný.

Soud doplňuje, že nikterak nepředjímá, zda by v případě podání nové žádosti o udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (řízení o předchozí žádosti bylo pravomocně zastaveno) mělo být takové žádosti vyhověno. Touto skutečností se správní orgány v napadeném rozhodnutí nezabývaly a soud nemůže jejich rozhodovací činnost nahrazovat, resp. ukládat jim, jak mají v této věci postupovat (ostatně zrušení napadeného rozhodnutí nemá za následek, že by „obživlo“ řízení o udělení výjimky). Není nicméně vyloučeno, aby v řízení o udělení výjimky bylo zohledněno, že nová stavba byla provedena ve stejné vzdálenosti od společné hranice pozemků jako stavba původní.

Za této situace se tak soud již nezabýval dalšími žalobními body, jimiž žalobkyně poukazuje zejména na negativní účinky dodatečně povolené stavby na dům v jejím vlastnictví, které jsou dány přílišnou blízkostí obou staveb. Těmito otázkami se budou muset správní orgány zabývat v případném řízení o udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní (svědecká prohlášení R. Ž. a J. K.), neboť nebyly relevantní pro posouzení žalobních bodů, jimiž se výše zabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) z důvodu, že řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a nadto i pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Správní orgán I. stupně tak v dalším řízení, v němž je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), posoudí stavbu, o jejíž dodatečné povolení stavebník požádal, jako novou stavbu, nikoliv jako změnu dokončené stavby. Nebude-li vydáno rozhodnutí o udělení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby zamítne pro rozpor s § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Bude-li zapotřebí v rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby vycházet ze skutečností zjištěných jen z ohledání stavby, pak správní orgány opětovně provedou ohledání stavby a předem o tom vyrozumí žalobkyni.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobkyně spočívají rovněž v nákladech vzniklých jejímu právnímu předchůdci. Náklady žalobkyně tak spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s., *per analogiam*] a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupkyně právního předchůdce žalobkyně provedla v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6.200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupkyni právního předchůdce žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Náklady žalobkyně tak celkem činí 10.800 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.).

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová